

Sygn. akt II Ca 215/18

POSTANOWIENIE

Dnia 13 września 2018 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Henryk Haak
Sędziowie:	SSO Wojciech Vogt (spr.) SSO Barbara Mokras
Protokolant:	st. sekr. sąd. Jolanta Bąk

po rozpoznaniu w dniu 13 września 2018r. w Kaliszu

na rozprawie

sprawy z wniosku C. M. i H. M.

z udziałem H. D.

o zasiedzenie

na skutek apelacji wnioskodawców

od postanowienia Sądu Rejonowego w Kaliszu

z dnia 5 grudnia 2017r. sygn. akt I Ns 2885/15

postanawia:

1. oddalić apelację,
2. nie obciążać wnioskodawców kosztami postępowania odwoławczego.

SSO Wojciech Vogt SSO Henryk Haak SSO Barbara Mokras

UZASADNIENIE

Wnioskodawcy C. M. i H. M., działając przez pełnomocnika, wnieśli o stwierdzenie, że nabyli do wspólności ustawowej małżeńskiej z dniem 30 grudnia 2015 r. własności nieruchomości położonej w K. oznaczonej jako działka nr (...) o powierzchni 1,2 ha stanowiącej część większej nieruchomości, dla której Sąd Rejonowy w Kaliszu prowadzi księgę wieczystą (...) oraz o zwolnienie wnioskodawców od kosztów sądowych.

W toku sprawy pełnomocnik wnioskodawców złożyła wniosek ewentualny o stwierdzenie, że C. M. i H. M. nabyli z dniem 1 sierpnia 2012r. własność nieruchomości położonej w K. stanowiącej część działki nr (...) dla której Sąd jonowy

w K. prowadzi księgę wieczystą KZL (...) – oznaczonej na mapie biegłego sądowego T. M. (1) jako działka nr (...) o powierzchni wskazanej w wariancie I opinii biegłego.

Uczestnik postępowania H. D. zgodził na zasiedzenie przez wnioskodawców gruntu według wariantu II opinii biegłego M..

Sąd Rejonowy w Kaliszu postanowieniem z dnia 5 grudnia 2017 r. stwierdził, że wnioskodawcy H. M. i C. M. nabyli do wspólności majątkowej małżeńskiej przez zasiedzenie z dniem 29 grudnia 2015r. nieruchomość oznaczoną jako działka nr (...) o powierzchni 0,6257 ha zgodnie z mapą do zasiedzenia sporządzoną w wariancie II jako załącznik do opinii biegłego T. M. (1) z dnia 19 lipca 2016r. powstała w wyniku podziału nieruchomości, oznaczonej jako działka nr (...) zapisanej w księdze wieczystej KZL (...) Sądu Rejonowego w Kaliszu oraz orzekł o kosztach postępowania.

Apelację od tego rozstrzygnięcia złożyli wnioskodawcy zaskarżając postanowienie w części tj. co do pkt. 1 zarzucając naruszenie przepisów prawa procesowego tj.;

1. Art. 233 § 1 k.p.c. przez ustalenie, że

- na mocy umowy z dnia 29 grudnia 1985 roku H. M. wraz z mężem objęli w posiadanie część nieruchomości oznaczonej obecnie jako działka nr (...) o pow. 0.6257 ha jako przedłużenie płotu stojącego na działce oznaczonej jako działka nr (...),
- słupek telefoniczny nigdy nie wyznaczał granicy ani stanu posiadania, posadzenie tui za płotem przez H. D. i akceptowanie tego stanu przez wnioskodawców,
- niezasadne odmówienie wiary zeznaniom wnioskodawców co do zakresu posiadania nieruchomości (...) tj. według wariantu I biegłego T. M. i co do ich wiedzy o przebiegu granicy działki nr (...) a także odmówienie wiary zeznaniom świadka J. B. oraz niezasadne uznanie, że zeznania świadka H. Litwy przemawiają za okolicznością, że widoczny stan posiadania działki dla wnioskodawców był do płotu, mimo innego przebiegu przedmiotowej granicy ewidencyjnej,
- okoliczności sprawy o naruszenie posiadania tj. IC. 3255/16 związane z zakresem posiadania części działki nr (...) nie miały wpływu na niniejszą sprawę tj. o zasiedzenie ,
- zgromadzony materiał dowodowy wskazuje , że wykazane zostało posiadanie części nieruchomości przez wnioskodawców zgodnie z wariantem II opinii biegłego T. M. a nie według wariantu I ww opinii , mimo twierdzeń wniosk. prezentowanych przez nich od początku sprawy , w szczególności , że stan i zakres posiadania części działki nr (...) był niezmienny i wciąż taki sam od co najmniej 1985 roku do 2016 roku tj. d zaorania kawałka gruntu, który jest przedmiotem zasiedzenia przez ucz post.

2. art. 234 k.p.c. bowiem Sąd pomija w ocenie materiału dowodowego domniemanie wynikające z art. 339 k.c.

W oparciu o te zarzuty wnieśli o zmianę orzeczenia i stwierdzenie zasiedzenia według wariantu I opinii biegłego oraz zasądzenie zwrotu kosztów za obie instancje.

Uczestnik postępowania wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy w całości podziela ustalenia faktyczne i rozważania dokonane przez Sąd Rejonowy i uznaje je za własne. W takiej sytuacji gdy sąd odwoławczy orzeka na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w pierwszej instancji i aprobuje dotychczasowe ustalenia, nie musi ich powtarzać (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2007 r., II CSK 18/07, Lex nr 966804; orzeczenie Sadu Najwyższego z dnia 13 grudnia 1935 r., C III 680/34.

Zb. Urz. 1936, poz. 379, z dnia 14 lutego 1938 r., C II 21172/37, Przegląd Sądowy 1938, poz. 380 i z dnia 19 listopada 1998 r., III CKN 792/98, OSNC 1999, nr 4, poz. 83; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 marca 2006 r., I CSK 147/05).

Skarżący podnosi w swojej apelacji zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. Zarzut ten nie jest uzasadniony.

W myśl art. 233 § 1 k.p.c. sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według swego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału. Sąd Rejonowy dokonując tej oceny nie naruszył reguł oznaczonych w powołanym tu unormowaniu, dającym wyraz obowiązywaniu zasady swobodnej oceny dowodów.

Cechą istotną swobodnej oceny dowodów jest ich bezstronna ocena (por. np. K. Piasecki, w: Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz do artykułów 1 – 505, pod red. K. Piaseckiego, Warszawa 2006, t. I, s. 1026). Takiej właśnie – tj. bezstronnej oceny – dokonał Sąd I instancji.

Wszechstronne rozważenie zebranego materiału oznacza uwzględnienie wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu oraz wszystkich okoliczności towarzyszących przeprowadzaniu poszczególnych środków dowodowych, a mających znaczenie dla ich mocy i wiarygodności (por. W. Siedlecki, Realizacja zasady swobodnej oceny dowodów w polskim procesie cywilnym, NP. 1966, nr 4, s. 20). Sąd Rejonowy wszechstronnie rozważył zebrany w tej sprawie materiał.

Swoje twierdzenia Sąd I instancji przekonująco i należycie uzasadnił. Należy wyraźnie wskazać, że Sąd Rejonowy w zakresie oceny zeznań świadka H. Litwy powołał się na istniejące sprzeczności w jego zeznaniach, które to sprzeczności rzeczywiście występują i uzasadniają odmowę wiarygodności. Tytułem przykładu można wskazać, że świadek ten zeznał iż „tute rosły na działce D.” (k-133 verte). To samo dotyczy zeznań świadka J. B., które zeznał, że granica była za płotem, wcześniej zaś powiedział, że granica przebiegała prosto wzdłuż płotu (k-133 akt). Sąd Rejonowy trafnie zwrócił uwagę, że same zeznania wnioskodawców nie są spójne i dlatego nie mogą zasługiwać na wiarę. Zakres tej niespójności wyraźnie wskazał i ocena ta jest prawidłowa i zasługuje na aprobatę.

W tej sytuacji odwoływanie się do domniemania samoistności posiadania nie może decydować o zasadności wniosku.

Nie jest prawdą, że z orzeczenia o przywrócenie posiadania wynika, że wnioskodawcy posiadali samoistnie grunt według wariantu II opinii biegłego M. przez czas potrzebny do zasiedzenia (por. treść wyroku – k-169).

Ubocznie należy podnieść, że wnioskodawcy zaskarżyli pkt. 1 postanowienia, który stwierdzał, że nabyli przez zasiedzenie działkę nr (...). Natomiast w apelacji nie kwestionowali tego rozstrzygnięcia, tylko brakujące rozstrzygnięcie, w którym Sąd powinien oddalić wniosek w pozostałym zakresie – w zakresie różnic w powierzchni między wariantem I i II.

Mając na uwadze powyższe okoliczności należało, zgodnie z art. 385 k.p.c., orzec jak w sentencji.

Wojciech Vogt Henryk Haak Barbara Mokras